

Jingdezhen Ceramic Art Community Identity: Towards the Management of Contemporary Ceramic Art Streets in Zhushan District

Yu Qi^{1*} Jantana Khochprasert² and Poradee Panthupakorn³

¹Faculty of Fine and Applied Art, Burapha University, Thailand

²Faculty of Music and Performing Arts, Burapha University, Thailand

³Faculty of Fine and Applied Art, Burapha University, Thailand

^{1*}E-mail: 82043342@qq.com, ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0001-0544-7528>

²E-mail: jantanakh@go.buu.ac.th, ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0001-5244-0142>

³E-mail: poradee@buu.ac.th, ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0005-4411-3386>

Received 26/03/2024

Revised 18/04/2024

Accepted 16/06/2024

Abstract

Background and Aims: The purpose of this study is to explore the identity recognition of the Jingdezhen ceramic art community and its management in contemporary ceramic streets. The research delves into the historical evolution of Chinese ceramic art, the development of modern ceramic art in China, the characteristics of contemporary Chinese ceramic art, and the background of national policies. Additionally, it analyzes the characteristics of contemporary art communities in Jingdezhen, China, and identifies the identity recognition of the Taoyi Street community in Taoyang New Village. This includes recognition of the area's historical background, cultural identity, and the social lifestyles of its residents, aiming to facilitate improvements and the formulation of management plans. The management approach encompasses the overall revitalization of the area. A comprehensive manual detailing specific management plans has been developed to promote the sustainable development of the Taoyang New Village Taoyi Street community, ultimately enhancing the regional image of the Jingdezhen ceramic art community.

Methodology: The study involves interviews with numerous experts, tourists, and community residents. It employs literature analysis, field investigation, and interdisciplinary research methods, combined with theories of cultural and artistic management, to manage the cultural and artistic space of the Taoyi Street community in Taoyang New Village.

Results: Through the sorting of historical documents and the research and analysis of the important ceramic art community in Jingdezhen, this paper focuses on the culture and characteristics of the Taoyi Street Community in Taoyang Xincun, and finds that The

contradictions and flaws in its development process, according to the theoretical foundation and local regional characteristics, this area has been carried out a new planning and art management, and a set of management manuals have been made. Most of the past studies have focused on ceramic materials or ceramic art design directions, and this study is more extensive and practical than other studies. To solve the practical problems faced by the spatial development of the ceramic art community in Jingdezhen, take the Taoyi Street community in Taoyang New Village, Jingdezhen as a case, and formulate a complete set of management plans to help the sustainable development of the ceramic art community.

Keywords: Community Identity; Ceramic; Contemporary Art; Street Art; Community Management

อัตลักษณ์ชุมชนศิลปะเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้น สู่การจัดการถนนศิลปะเซรามิกร่วมสมัยในเขตจูชาน

Yu Qi^{1*} Jatana Khochprasert² Poradee Panthupakorn³

Faculty of Fine and Applied Art, Burapha University, Thailand

Faculty of Music and Performing Arts, Burapha University, Thailand

Faculty of Fine and Applied Art, Burapha University, Thailand

บทคัดย่อ

ภูมิหลังและวัตถุประสงค์: งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อบูรณาการอัตลักษณ์ของชุมชนศิลปะเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้น เข้ากับการจัดการถนนศิลปะเซรามิก โดยศึกษาการเปลี่ยนแปลงทางประวัติศาสตร์ของศิลปะเซรามิกของจีน การพัฒนาของศิลปะเซรามิกร่วมสมัย เอกลักษณ์ของเครื่องปั้นดินเผาร่วมสมัยของจีน นโยบายระดับชาติและ ภูมิหลังอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง งานวิจัยนี้ยังวิเคราะห์เอกลักษณ์ของชุมชนถนนศิลปะเซรามิกเถาหยางซินชุน ซึ่ง ประกอบไปด้วยอัตลักษณ์ของภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ อัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม และอัตลักษณ์ของวิถีชีวิต ทางสังคมของประชาชนในพื้นที่ เพื่อนำมาดำเนินการปรับปรุงและจัดทำแผนการสำหรับการบริหารจัดการ การจัดการเริ่มต้นจากการสร้างพื้นที่โดยรวม เพื่อกำหนดคู่มือแผนการจัดการใหม่และเฉพาะด้าน ซึ่งสอดคล้อง กับการพัฒนาที่ยั่งยืนของชุมชนถนนศิลปะเซรามิกเถาหยางซินชุน เพื่อเพิ่มภาพลักษณ์ระดับภูมิภาคของถนน ศิลปะเซรามิกในจิ่งเต๋อเจิ้น

ระเบียบวิธีการวิจัย: งานวิจัยนี้สัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ นักท่องเที่ยวและผู้อยู่อาศัยในชุมชนจำนวนมาก นอกจากนี้ยังจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมและศิลปะของชุมชนถนนศิลปะเถาหยางซินชุน ผ่านการวิเคราะห์ เอกสาร การสำรวจภาคสนาม และวิธีการวิจัยแบบสหวิทยาการ และนำมาผสมผสานเข้ากับทฤษฎีการจัดการ วัฒนธรรมและศิลปะ

ผลการวิจัย: งานวิจัยนี้ได้เรียบเรียงเอกสารทางประวัติศาสตร์ ดำเนินการสำรวจและวิเคราะห์ชุมชนศิลปะ เซรามิกที่สำคัญในจิ่งเต๋อเจิ้น โดยเน้นไปที่วัฒนธรรมและอัตลักษณ์ของชุมชนถนนเซรามิกเถาหยางซินชุน ค้น พบว่ามีความขัดแย้งและข้อบกพร่องในกระบวนการพัฒนา จากพื้นฐานทางทฤษฎีและเอกลักษณ์ของภูมิภาค ในท้องถิ่น การวางแผนและการจัดการทางศิลปะใหม่ทั้งหมดของพื้นที่นี้ และยังจัดทำเป็นชุดคู่มือการจัดการที่ สมบูรณ์ การศึกษาก่อนหน้านี้ส่วนมากเน้นไปที่วัสดุเซรามิกหรือการออกแบบงานศิลปะเซรามิก แต่เมื่อ เปรียบเทียบกับงานวิจัยอื่นแล้ว งานวิจัยนี้มีเนื้อหาที่ครอบคลุมและสามารถนำไปใช้งานได้จริง เพื่อแก้ปัญหา ในทางปฏิบัติที่การพัฒนาพื้นที่ของชุมชนศิลปะเซรามิกจิ่งเต๋อเจิ้นกำลังเผชิญอยู่ โดยมีชุมชนถนนศิลปะเซรา มิกเถาหยางซินชุน จิ่งเต๋อเจิ้นมาเป็นกรณีศึกษา จัดทำเป็นชุดแผนการจัดการที่สมบูรณ์ เพื่อช่วยให้ชุมชนถนน ศิลปะเซรามิกได้รับการพัฒนาอย่างยั่งยืน

คำสำคัญ : อัตลักษณ์ของชุมชน; เซรามิก; ศิลปะร่วมสมัย; ถนนศิลปะ; การจัดการชุมชน

บทนำ

จิ่งเต๋อเจิ้นมีประวัติศาสตร์การทำเซรามิกที่ยาวนานและวัฒนธรรมเซรามิกที่รุ่งเรือง และยังเป็นเมืองที่ชาวจีนและชาวโลกขนานนามว่า “เมืองหลวงแห่งเซรามิก” ประธานาธิบดีจีนสีจิ้นผิงได้กล่าวถึงจิ่งเต๋อเจิ้นไว้ว่า “สร้างห้องทดลองสำหรับการสร้างสรรค์สิ่งใหม่และการสืบทอดวัฒนธรรมเซรามิกของประเทศของเมืองจิ่งเต๋อเจิ้นให้ดี เพื่อสร้างช่องทางใหม่ ๆ ในการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมภายนอก” ภายใต้ภูมิหลังและนโยบายเชิงกลยุทธ์ในระดับประเทศเช่นนี้ ทำให้การพัฒนาของวัฒนธรรมเซรามิกเมืองจิ่งเต๋อเจิ้นในยุคปัจจุบันเต็มไปด้วยอนาคต ขณะเดียวกันยังต้องเผชิญหน้ากับความท้าทายมากมาย ชุมชนในจิ่งเต๋อเจิ้นมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับการผลิต การแปรรูป และการจำหน่ายเซรามิก รูปแบบและการพัฒนาของถนนศิลปะเซรามิก เขตจูชานเป็นต้นแบบของกิจกรรมการค้าที่เปลี่ยนแปลงรูปแบบโครงสร้างตัวเมือง ด้วยการปรับปรุงคมนาคมในจิ่งเต๋อเจิ้น อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวได้รับการพัฒนา ผู้ที่ชื่นชอบเซรามิกจากทั่วทุกมุมโลกได้เดินทางมารวมตัวกันที่นี่ ชุมชนถนนศิลปะเซรามิกหมู่บ้านเถาหยางชินซุนได้รวบรวมศิลปินเซรามิก ช่างฝีมือ นักท่องเที่ยว ชาวบ้านและนักธุรกิจให้มารวมตัวกันในที่แห่งนี้ ตั้งแต่ค.ศ. 2008 ชุมชนถนนเซรามิกเถาหยางชินซุนในเขตจูชานได้ค่อย ๆ กลายเป็นหนึ่งในชุมชนศิลปะเซรามิกร่วมสมัยที่มีอิทธิพลมากที่สุดในจิ่งเต๋อเจิ้น

ที่อยู่เดิมของถนนศิลปะเซรามิกเถาหยางชินซุนคือหมู่บ้าน ไม่มีถนน เป็นหมู่บ้านที่เป็นดินโคลน มีชื่อของหมู่บ้านว่า “เฉิงซุน” ชาวบ้านส่วนใหญ่ยึดเอาการเพาะปลูกพวกพืชผักและอ้อย รวมถึงอุตสาหกรรมการเลี้ยงสัตว์เพื่อดำรงชีวิต ภายใต้การวางแผนเมืองของรัฐบาล พื้นที่ส่วนใหญ่ของชาวบ้านถูกเวนคืน เพื่อใช้สร้างโรงเรียน โรงงานและตึกการค้า ค.ศ.1995 “เฉิงซุน” เปลี่ยนชื่อเป็น “เถาหยางชินซุน” ค.ศ. 2001 บ้านเรือนทั้งหมดในหมู่บ้านถูกรื้อถอน ชาวบ้านได้รับมาตรการช่วยเหลือต่าง ๆ จากทางภาครัฐ อาทิเช่น การจัดสรรที่อยู่และชดเชยจากทางภาครัฐรวมถึงการหางานในโรงงานให้ ปัจจุบันชาวบ้านส่วนใหญ่ได้ยึดการปล่อยเช่าตัวอาคารและเงินเกยฉนวนน้อยนิดรวมถึงเงินชดเชยจากทางภาครัฐเพื่อมาใช้ดำรงชีวิต กลายเป็นหมู่บ้านชนบทในกลางเมือง พื้นที่ส่วนใหญ่ของหมู่บ้านโดนสร้างเป็นอาคารจำหน่ายสินค้าย่านเชิงหวัดี้จิ่ง ร้านค้าปากทางเข้าชั้น 1 ที่ขนานกับถนนของย่านนี้ ได้เริ่มค่อย ๆ กลายเป็นรูปเป็นทรงของถนนศิลปะเซรามิกในปัจจุบันขึ้นในค.ศ. 2008 และในค.ศ. 2015 รัฐบาลเมืองจิ่งเต๋อเจิ้นเริ่มดำเนินการปรับปรุงและติดตั้งป้ายตามท้องถนน อีกทั้งเปิดถนนฝั่งตะวันตกและตะวันออกของถนนศิลปะเซรามิกให้เชื่อมถึงกัน เขตชุมชนถนนศิลปะเซรามิกเถาหยางชินซุนจึงได้ตั้งขึ้นอย่างสมบูรณ์ แต่การบริหารจัดการและการพัฒนาชุมชนแห่งนี้ยังไม่ดีมากนัก จากการเดินสำรวจศึกษาของผู้วิจัย พบว่าตั้งแต่ค.ศ. 2018 เป็นต้นมา ความเป็นที่นิยมของถนนศิลปะเซรามิกค่อย ๆ ลดลง ศิลปินเซรามิกจำนวนมากที่เปิดร้านในถนนศิลปะเซรามิกในช่วงแรก พวกเขาเรียกตัวเองว่าผู้ก่อตั้งถนนศิลปะเซรามิก “ชั้นอาวโส” กลุ่มนี้มีส่วนหนึ่งที่ทยอยจากที่นี้ไป คนที่ทอดหนอยู่ต่อก็มีไม่มาก ในนั้นส่วนมาเจอกับช่วงทางตัน นี้มีส่วนเกี่ยวข้องกันอย่างมากกับการจัดตั้งและการจัดการโดยรวมของถนนศิลปะเซรามิก ถนนศิลปะเซรามิกเขตจูชานเมืองจิ่งเต๋อเจิ้นเป็นถนนการค้าที่มีอัตลักษณ์ จัดอยู่ในถนนการค้าที่มีอัตลักษณ์ระดับมณฑลของเจียงซี ค.ศ. 2015 รัฐบาลได้ดำเนินการปรับปรุงถนน ดำเนินการยื่นขอพิจารณาโครงการที่กรมการก่อสร้างเมืองของเมืองจิ่งเต๋อเจิ้น แต่จนถึงปัจจุบันโครงการนี้ยังไม่ได้รับพิจารณา เมื่อมองจากมุมมองการออกแบบของแผนงานการปรับปรุงถนนศิลปะเซรามิกแล้ว ความเป็นจริงกับแผนงานยังแตกต่างกันอยู่มาก และยังมีปัญหาอยู่อีกมากมาย ได้แก่ การขาดเค้าโครงพื้นที่ใช้สอยโดยรวม การขาดจุดสัญลักษณ์ สิ่งอำนวยความสะดวกด้านสาธารณสุข การขาดพื้นที่พักผ่อนสาธารณะ การขาดต้นไม้

ระดับถนนเพื่อความสวยงาม และขาดป้ายบอกทาง นอกจากนี้ยังขาดการวางแผนกิจกรรมและขาดการจัดการแบบครบวงจร

งานวิจัยนี้ใช้วิธีการวิจัยเอกสารทางประวัติศาสตร์และวิธีการสำรวจภาคสนามดำเนินสืบค้นการวัฒนธรรมอุตสาหกรรมย่านถนนการค้าของถนนศิลปะเซรามิกเขตจตุรพักตรพิมานเมืองจัตวา ปัญหาที่ขัดแย้งกันและพึ่งพากันของเมืองและชนบท ปัญหาทางสังคมที่ค่อนข้างฝังลึกที่ทั้งพึ่งพากันและขัดแย้งกันบนพื้นที่ชนบทและตัวเมืองที่ซ่อนอยู่ในเบื้องหลัง เช่น “เมือง” กับ “ชนบท” “ถนน” กับ “ตลาด” “ร้านค้า” กับ “แผงลอย” นอกจากนี้ยังสำรวจเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมของภูมิภาค และผสมผสานกับอัตลักษณ์ของท้องถิ่นผ่านการวิจัยเชิงสหวิทยาการ เพื่อมอบแนวทางแก้ไขที่สอดคล้องในการพัฒนาชุมชนศิลปะเซรามิกแห่งนี้ และสร้างการจัดการรูปแบบใหม่

การจัดการใหม่ประกอบไปด้วยการสร้างพื้นที่การท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม การออกแบบที่มีความเป็นเอกลักษณ์ท้องถิ่น การพัฒนาการออกแบบของผลิตภัณฑ์ศิลปะท้องถิ่น การจัดให้ชาวบ้านดำเนินกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกันกับวัฒนธรรมเซรามิกที่มีอัตลักษณ์ท้องถิ่นรวมถึงอื่น ๆ ดำเนินการออกแบบและจัดการพื้นที่ศิลปะวัฒนธรรมใหม่ ๆ สำหรับถนนศิลปะเซรามิกและบริเวณใกล้เคียง ปรับปรุงสภาพพื้นที่ว่างของถนนศิลปะเซรามิกทำให้ศิลปินเซรามิกสามารถที่จะก่อตั้งกิจการและจำหน่ายผลงานศิลปะเซรามิกต่อไป อีกทั้งยังสามารถช่วยชาวบ้านที่อาศัยอยู่ดั้งเดิมหาช่องทางใหม่ ๆ เพื่อเพิ่มรายรับของชาวบ้านและพัฒนาคุณภาพชีวิตของพวกเขา มีบทบาทในการส่งเสริมความรุ่งเรืองของลานวัฒนธรรมแห่งนี้ในถนนศิลปะเซรามิกเขตจตุรพักตรพิมานเมืองจัตวา

ความสำคัญของการวิจัยในครั้งนี้คือมีบทบาทในการส่งเสริมต่อความรุ่งเรืองของพื้นที่วัฒนธรรมพิเศษถนนศิลปะเซรามิกเขตจตุรพักตรพิมานเมืองจัตวาสามารถยกระดับภาพลักษณ์ที่เป็นเครื่องหมายการค้าเชิงการท่องเที่ยวของเมืองจัตวา และยังสามารถนำมาใช้เป็นข้อมูลอ้างอิงสำหรับการพัฒนาชุมชนศิลปะเซรามิกอื่น ๆ ได้

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ ชุมชนถนนศิลปะเซรามิก ตลอดจนชีวิตทางสังคมและวัฒนธรรมของชุมชนศิลปะเซรามิกโดยรอบในเขตจตุรพักตรพิมานเมืองจัตวา
2. เพื่อวิเคราะห์อัตลักษณ์ชุมชนและพื้นที่โดยรอบของถนนศิลปะเซรามิก ซึ่งประกอบไปด้วยอัตลักษณ์ของท้องถิ่น และการพัฒนาอย่างยั่งยืนของชุมชนถนนศิลปะเซรามิก
3. ระบุรูปแบบการจัดการสำหรับพื้นที่ถนนศิลปะเซรามิกใหม่ทั้งหมด เพื่อยกระดับภาพลักษณ์ระดับภูมิภาค

การทบทวนวรรณกรรม

ศิลปะเซรามิกของจีนมีภูมิหลังทางประวัติศาสตร์อันยาวนานที่เกี่ยวข้องกับสังคมและวัฒนธรรมของจีนอย่างลึกซึ้ง ต้นกำเนิดของเซรามิกจีนมีประวัติย้อนกลับไปถึงยุคหินใหม่ โดยมีการค้นพบเศษเครื่องปั้นดินเผาที่มีอายุย้อนกลับไปถึง 20,000 ปีก่อน (Medley, 2016) ตลอดวิวัฒนาการ ศิลปะเซรามิกของจีนได้รับอิทธิพลจากราชวงศ์ต่างๆ ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี เส้นทางการค้า และการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรม สะท้อนถึงภูมิทัศน์ทางสังคมและการเมืองที่เปลี่ยนแปลงไป และความชอบทางสุนทรียของแต่ละยุค (Scott, 2017)

ในช่วงราชวงศ์ฮั่น (206 ปีก่อนคริสตกาล – 220 คริสตกาล) การผลิตเซรามิกของจีนมีความก้าวหน้าอย่างมากด้วยการประดิษฐ์เครื่องเคลือบที่ใช้ไฟแรงสูงและเทคนิคการเคลือบ (Scott, 2017) นวัตกรรมเหล่านี้ได้ปฏิวัติการผลิตเซรามิก ทำให้เกิดการออกแบบที่ซับซ้อนและสีสันสดใส ซึ่งเป็นที่ต้องการอย่างมากทั้งในประเทศและต่างประเทศ ราชวงศ์ถัง (ค.ศ. 618–907) มักถูกมองว่าเป็นยุคทองของเครื่องเซรามิกจีน โดยโดดเด่นด้วยการเกิดขึ้นของเครื่องปั้นดินเผาถังซานไห่ (สามสี) อันเป็นเอกลักษณ์ ซึ่งขึ้นชื่อในด้านการเคลือบที่มีชีวิตชีวาและงานฝีมืออันประณีต (Medley, 2016)

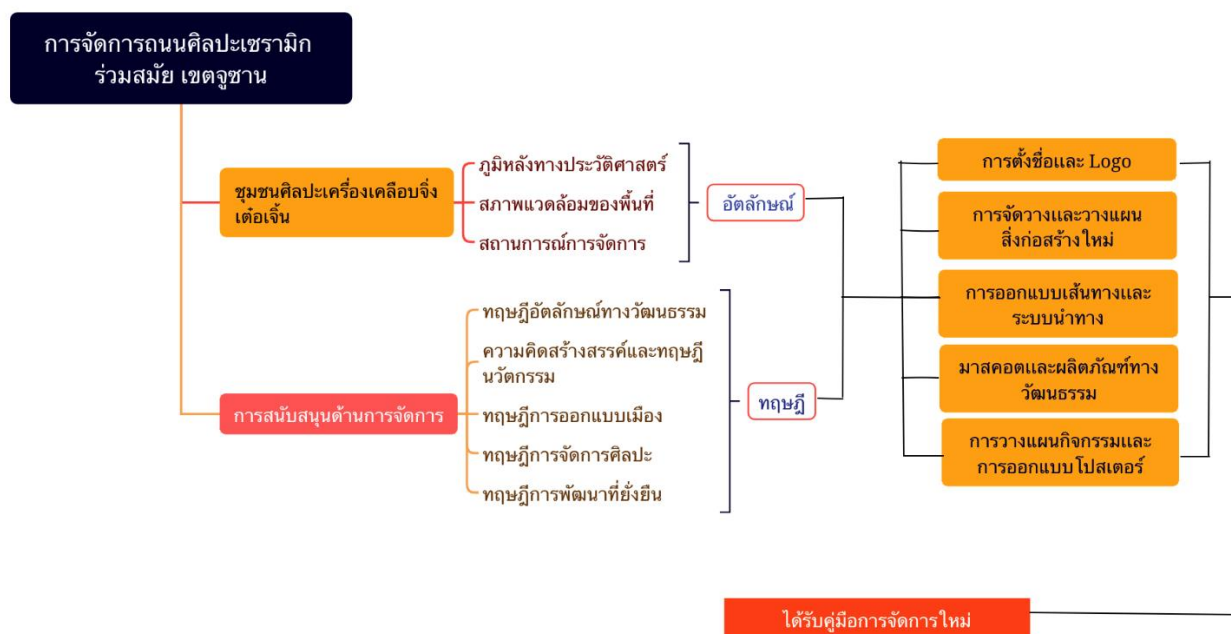
ราชวงศ์ซ่ง (คริสตกาล 960–1279) ได้เห็นนวัตกรรมเพิ่มเติมในงานศิลปะเซรามิกของจีน โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับการพัฒนาเครื่องเคลือบสีลาดและเครื่องลายคราม (Scott, 2017) สีลาดได้รับการยกย่องจากรูปลักษณ์ที่เหมือนหยกและการเคลือบอันละเอียดอ่อน ได้รับความนิยมนอย่างมากในหมู่ชนชั้นสูง และมีบทบาทสำคัญในการแลกเปลี่ยนทางการทูตตามเส้นทางสายไหม (Medley, 2016) เครื่องเคลือบดินเผาซึ่งผลิตขึ้นอย่างมีชื่อเสียงในจิงเต๋อเจิ้น ได้รับการพัฒนาอย่างเหนือชั้นในสมัยราชวงศ์ซ่ง โดยเป็นตัวอย่างความเชี่ยวชาญด้านเซรามิกของจีนที่มีรูปแบบละเอียดอ่อนและเคลือบโปร่งแสง (Scott, 2017)

ตลอดประวัติศาสตร์ ศิลปะเครื่องเซรามิกของจีนไม่เพียงแต่ตอบสนองวัตถุประสงค์ที่เป็นประโยชน์เท่านั้น แต่ยังรวมเอาสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมและความเชื่อทางจิตวิญญาณอีกด้วย ตั้งแต่ลวดลายอันเป็นมงคลที่ประดับเครื่องเคลือบของจักรพรรดิไปจนถึงภาพทางศาสนาที่พบในเครื่องเซรามิกของชาวพุทธ เครื่องเซรามิกของจีนสะท้อนให้เห็นถึงคุณค่า ความเชื่อ และความรู้สึกอันไพศาลทางสุนทรียของสังคมที่สิ่งเหล่านี้ถูกสร้างขึ้น (Medley, 2016) นอกจากนี้ การเผยแพร่เครื่องเซรามิกจีนทั่วโลกผ่านเส้นทางการค้า เช่น เส้นทางสายไหม และเส้นทางการค้าทางทะเล อำนวยความสะดวกในการแลกเปลี่ยนทางวัฒนธรรมและการปฏิบัติทางศิลปะที่ได้รับอิทธิพลในภูมิภาคใกล้เคียง (Scott, 2017) ดังนั้น ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ของศิลปะเครื่องเซรามิกจีนจึงเชื่อมโยงอย่างซับซ้อนกับบริบททางสังคมและวัฒนธรรมที่ศิลปะดังกล่าวเจริญรุ่งเรือง โดยกำหนดรูปแบบการพัฒนาและมรดกที่ยั่งยืน

กรอบแนวคิดการวิจัย

งานวิจัยนี้เริ่มต้นจากชุมชนศิลปะเซรามิกจิงเต๋อเจิ้น ผ่านการรวบรวมเอกสาร เรียบเรียงวิวัฒนาการทางภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ของชุมชนศิลปะเซรามิกจิงเต๋อเจิ้น ศึกษาชุมชนถนนศิลปะเซรามิกและชีวิตทางสังคมและวัฒนธรรมโดยรอบในเขตจูซาน เมืองจิงเต๋อเจิ้นผ่านวิธีการสังเกต วิเคราะห์อัตลักษณ์ของชุมชนถนนศิลปะจิงเต๋อเจิ้น และพื้นที่โดยรอบ ซึ่งประกอบด้วยอัตลักษณ์ของท้องถิ่น และการพัฒนาที่ยั่งยืนของชุมชนศิลปะเซรามิก ตามอัตลักษณ์ของท้องถิ่นใช้ทฤษฎีอัตลักษณ์ทางวัฒนธรรม ความคิดสร้างสรรค์และทฤษฎีนวัตกรรม ทฤษฎีการออกแบบเมือง ทฤษฎีการจัดการศิลปะ ทฤษฎีสถานพื้นที่ และทฤษฎีการพัฒนาที่ยั่งยืนถูกนำมาใช้ในการจัดการชุมชนศิลปะ แผนการจัดการและการออกแบบใหม่ประกอบไปด้วย การตั้งชื่อใหม่ของชุมชนศิลปะ การออกแบบตราสัญลักษณ์ การออกแบบของเส้นทาง การออกแบบสัญลักษณ์ การจัดการสิ่งก่อสร้าง การออกแบบภาพการ์ตูน สโลแกนการโฆษณาและผลิตภัณฑ์วัฒนธรรมที่เกี่ยวข้อง รวมถึงการวางแผนกิจกรรมและโปสเตอร์ที่มีหัวข้อเฉพาะ เพื่อรับมือแผนการจัดการใหม่

กรอบแนวคิดแสดงอยู่ในแผนภาพที่ 1

แผนภาพที่ 1 การจัดการถนนศิลปะเซรามิกร่วมสมัย เขตจุชาน

หมายเหตุ: ผู้เขียน, 2024

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา: ชุมชนถนนศิลปะเซรามิกเถาหยางซินซุน เมืองจิงเต๋อเจิ้น ประเทศจีน
2. ขอบเขตด้านเวลา: ค.ศ. 2018 ถึงค.ศ. 2023
3. ขอบเขตด้านเป้าหมาย: พื้นที่หลักคือ ชุมชนถนนศิลปะเซรามิกเถาหยางซินซุน เมืองจิงเต๋อเจิ้น

ระเบียบวิธีการวิจัย

งานวิจัยนี้ใช้วิธีการวิจัยทางเอกสาร วิธีการวิจัยภาคสนาม และวิธีการวิจัยแบบสหวิทยาการเพื่อนำมาสนับสนุนการเขียนงานวิจัย

1. การวิจัยทางเอกสาร

รวบรวมเอกสารอ้างอิงเกี่ยวกับการพัฒนาของประวัติศาสตร์วัฒนธรรมเมืองจิงเต๋อเจิ้น เอกสารเกี่ยวกับการบริหารจัดการ เอกสารเกี่ยวกับศิลปะเซรามิกร่วมสมัย เอกสารเกี่ยวกับการออกแบบเมือง เกี่ยวกับการดำเนินการทางการตลาด โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ทางเอกสารเพื่อศึกษาและวิเคราะห์เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยด้านการจัดการชุมชนของถนนศิลปะเซรามิกในเขตจุชาน และศึกษาอัตลักษณ์ของถนนศิลปะเซรามิกและพื้นที่โดยรอบ

2. วิธีการวิจัยภาคสนาม

การสำรวจ: ถนนศิลปะเซรามิกเขตจุซาน เมืองจิ่งเต๋อเจิ้น เพื่อเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับถนนศิลปะเซรามิกในเขตจุซาน เมืองจิ่งเต๋อเจิ้น ทำการสำรวจและศึกษาสภาพความเป็นอยู่ของชาวบ้านดั้งเดิมและศิลปินต่างพื้นที่ในถนนศิลปะเซรามิกและรวบรวมข้อมูลแล้ววาดภาพเพื่อทำการวิเคราะห์

การสัมภาษณ์: การสัมภาษณ์แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม ได้แก่ ผู้บริหาร ผู้บริหารจัดการของถนนศิลปะเซรามิก หัวหน้าหมู่บ้านของหมู่บ้านเถาหยางซินซุน และผู้ดูแลที่เกี่ยวข้อง (2-3 คน) กลุ่มที่ 2 กลุ่มศิลปิน ได้แก่ ปรมาจารย์ด้านศิลปะ อาจารย์มหาวิทยาลัยและตัวแทนศิลปินแห่งถนนศิลปะ (2-3 คน) และกลุ่มที่ 3 กลุ่มผู้เชี่ยวชาญ ได้แก่ผู้เชี่ยวชาญด้านประวัติศาสตร์เซรามิก และผู้เชี่ยวชาญด้านมานุษยวิทยา และกลุ่มที่ 4 นักท่องเที่ยวและผู้อยู่อาศัยในชุมชน

ตารางที่ 1: กลุ่มเป้าหมายของการสัมภาษณ์

การแบ่งกลุ่ม	ตำแหน่ง	ชื่อผู้ถูกสัมภาษณ์และตำแหน่งของพวกเขา
กลุ่มที่ 1	ผู้จัดการ	He Xia (เลขาธิการหมู่บ้านซินฉ่านเขตจุซาน) Cheng Wangfa (หัวหน้าหมู่บ้านของหมู่บ้านเถาหยางซินซุน)
กลุ่มที่ 2	ศิลปิน	Liu Yuanchang (ปรมาจารย์ด้านศิลปหัตถกรรมจีน) Yang Bing (ศาสตราจารย์ประจำมหาวิทยาลัยเซรามิกแห่งจิ่งเต๋อเจิ้น) Wu Fangyang และคู่สมรส (ศิลปินเครื่องเซรามิกผู้บุกเบิกร้านค้าในถนนศิลปะเซรามิก)
กลุ่มที่ 3	ผู้เชี่ยวชาญด้านประวัติศาสตร์เซรามิกและผู้เชี่ยวชาญด้านมานุษยวิทยา	Fang Lili (ผู้เชี่ยวชาญมานุษยวิทยา/ผู้อำนวยการกองวิจัยมานุษยวิทยาประจำศูนย์การวิจัยศิลปะแห่งชาติจีน) Lu Jinquan (จบการศึกษาดุษฎีบัณฑิต คณะศิลปะ มหาวิทยาลัยอาคเนย์/รองอธิการบดีมหาวิทยาลัยเซรามิกแห่งจิ่งเต๋อเจิ้น) Cao Jianwen (ศาสตราจารย์ประจำมหาวิทยาลัยเซรามิกแห่งจิ่งเต๋อเจิ้น จบการศึกษาคณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยชิงหวา จบการศึกษาดุษฎีบัณฑิต คณะศิลปะ มหาวิทยาลัยอาคเนย์)
กลุ่มที่ 4	นักท่องเที่ยวและผู้อาศัยในชุมชน	Liu Minwei (นักท่องเที่ยว) Jiang Zhihui และคู่สมรส (เจ้าของร้านค้าและโรงงานแกะสลักในถนนศิลปะเซรามิก) Fang Chengshuai (ตัวแทนชาวบ้านหมู่บ้านเถาหยางซินซุน) Li Fangling (เจ้าของร้านแผงลอยในชุมชนเถาหยางซินซุน)

ที่มาของข้อมูล: รวบรวมโดยผู้วิจัย

3. วิธีการวิจัยแบบสหวิทยาการ

งานวิจัยนี้จะสอดแทรกและบูรณาการความรู้ด้านศิลปะเซรามิก การจัดการทางวิทยาศาสตร์ มิติทางปรัชญา การออกแบบเมือง การจัดการการตลาด จิตวิทยา และสาขาวิชาอื่น ๆ จากมิติทางสังคมของชุมชน เพื่อทำการวิจัยแบบสหวิทยาการ

ผลการวิจัย

1. บริบทของชุมชนเซรามิกแห่งจิ่งเต๋อเจิ้น

เมืองจิ่งเต๋อเจิ้น (แผนภาพที่ 2) ตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของมณฑลเจียงซี ณ ลองจิจูด $116^{\circ}54' \sim 117^{\circ}42'$ ตะวันออก และละติจูดเหนือ $28^{\circ}42' \sim 19^{\circ}56'$ เมืองจิ่งเต๋อเจิ้น มณฑลเจียงซีบนแผนที่ประกอบด้วย เมืองเล่อผิง อำเภอฝูเหลียง เขตฉางเจียง เขตจูชาน และเขตอื่น ๆ จิ่งเต๋อเจิ้นมีประวัติศาสตร์ยาวนาน อารักขาเครื่องเคลือบที่พัฒนา ด้านล่างนี้เป็นการสำรวจตลาดศิลปะเซรามิก จิ่งเต๋อเจิ้นสมัยใหม่และชุมชนศิลปะเซรามิก

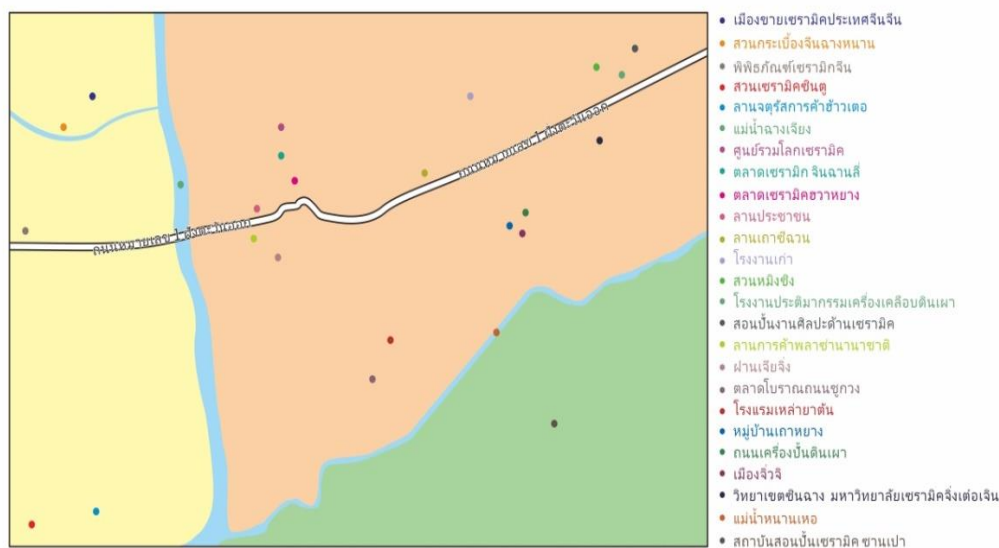

แผนภาพที่ 2 แผนที่บริหารเมืองจิ่งเต๋อเจิ้น

หมายเหตุ: ผู้เขียน, 2024

2. ตลาดศิลปะเซรามิกและชุมชนศิลปะในจิ่งเต๋อเจิ้น

ตลาดศิลปะเซรามิกจึงต่อเนื่องขึ้นอยู่กับการจำหน่ายเซรามิกทางกายภาพในจังหวัดจันทบุรี และแบ่งออกเป็นตลาดเซรามิกที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ตลาดเซรามิกศิลปะ ตลาดเซรามิกโบราณ ตลาดเซรามิกสร้างสรรค์ ตลาดเซรามิกสำหรับนักเรียน ตลาดเซรามิกในสวน และอื่น ๆ (Fang, 2020) ตลาดเซรามิกจึงต่อเนื่องส่วนใหญ่ประกอบด้วย ศูนย์การค้านานาชาติ สวนเซรามิกสถานีซีเคอ ตลาดเซรามิกจันทบุรี ตลาดกว้อเม่า ตลาดผานเจียงจิ่ง ศูนย์โลกเซรามิก ตอนเหนือของถนนศิลปะเหลียนเซ่อ ถนนศิลปะเซรามิก ตลาดของเก่าถนนสู่กวง ย่านเซรามิกจันทบุรี เมืองเซรามิก หมู่บ้านเถาหยาง ถนนศิลปะเซรามิก โรงงานในสวนหมิงซิง และตลาดเล่อเทียน เป็นต้น เซรามิกที่จัดแสดงและจำหน่ายในตลาดเหล่านี้สามารถจำแนกได้อย่างคร่าว ๆ เท่านั้น เนื่องจากมักมีการขายปะปนกัน และมักมีสตูดิโอศิลปินหรือพื้นที่ผลิตสินค้าในตลาด ดังนั้นเซรามิกเหล่านี้จึงไม่เพียงมีคุณลักษณะด้านการขายเท่านั้น แต่ยังรวมถึงการผลิตเพื่อการดำรงชีวิตและการจัดแสดงอีกด้วย ตลาดบางส่วนได้ค่อย ๆ ก่อตัวเป็นชุมชนศิลปะที่สมบูรณ์

แผนที่ทางภูมิศาสตร์ของตลาดเซรามิกจังหวัดจันทบุรี yuqiawd

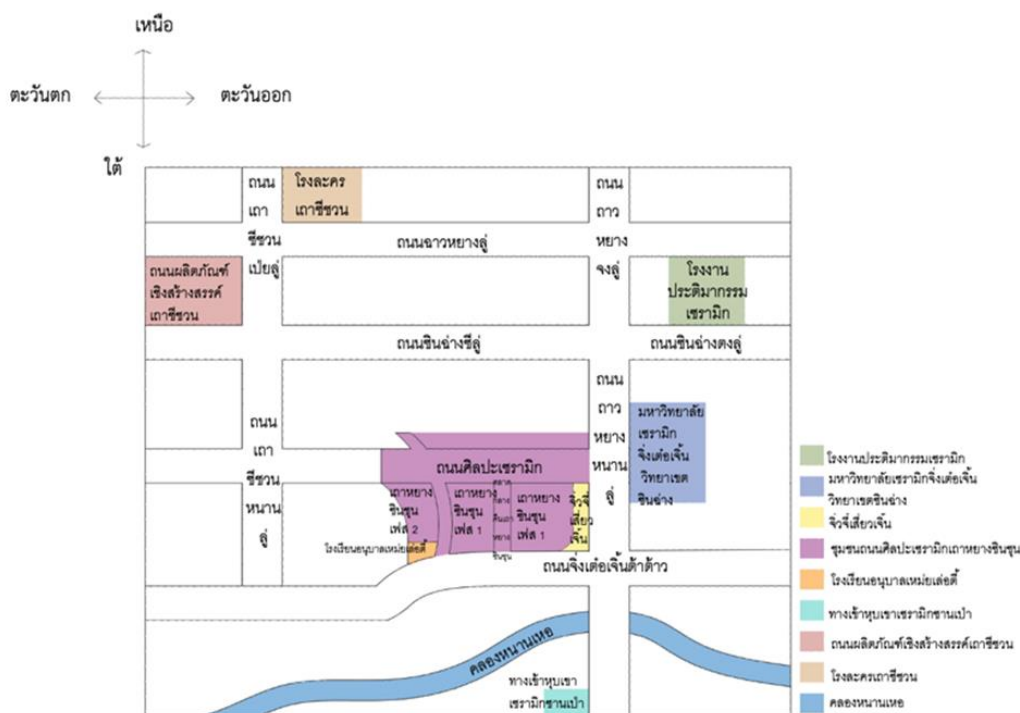
แผนภาพที่ 3 การกระจายตัวของตลาดศิลปะเซรามิกจังหวัดจันทบุรีและชุมชนศิลปะเซรามิก

หมายเหตุ: ผู้เขียน, 2024

3. โครงสร้างของสภาพแวดล้อมเชิงพื้นที่และอัตลักษณ์ของชุมชนศิลปะเซรามิกเถาหยางซินซุน

ถนนศิลปะเซรามิกตั้งอยู่ที่ถนนซินฉาง เขตจูชาน เมืองจังหวัดจันทบุรี จึงมีการศึกษาข้อมูลพื้นฐานของพื้นที่ทางภูมิศาสตร์ เมื่อสมัยประวัติศาสตร์จังหวัดจันทบุรีมีชื่อเรียกว่าเมืองซินผิง หลังจากนั้น 700 ปี จึงได้เปลี่ยนชื่อเป็นจังหวัดจันทบุรี พื้นที่จังหวัดจันทบุรีได้รับการพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว เมื่อ 4,000 ปีก่อนก็มีพื้นที่อยู่อาศัยของมนุษย์และกิจกรรมต่างๆบริเวณรอบพื้นที่แล้ว จังหวัดจันทบุรีตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของมณฑลเจียงซี เป็นเขตเทศบาลภายใต้รัฐบาลกลางของมณฑลเจียงซีประเทศจีนโดยตรง ประชากรที่อาศัยอยู่ในเขตจูชานมี 383,500 คน มีพื้นที่รวม 111 ตารางกิโลเมตร เป็นเขตและมณฑลที่เล็กที่สุดในเมืองจังหวัดจันทบุรี GDP ในค.ศ. 2020 อยู่ที่ 22.53 พันล้านหยวน ซึ่งต่ำกว่าเขต ขางเจียงเล็กน้อย จูชานเป็นหนึ่งในเขตเมืองกลางของเมืองจังหวัดจันทบุรี (Zhou,2004)

ชุมชนหมู่บ้านเถาหยางซินซุน เขตจู่ชาน เมืองจิ้งเต๋อเจิ้น (แผนภาพที่ 4) ก่อนเกิดโรคระบาด บนถนนศิลปะเซรามิกในเขตจู่ชานเมืองจิ้งเต๋อเจิ้นนั้นเป็นหนึ่งในพื้นที่ที่มีการใช้งานศิลปะเซรามิกร่วม สมัยมากที่สุด ในจิ้งเต๋อเจิ้น ลักษณะของวัฒนธรรมในเขตจู่ชานเมืองจิ้งเต๋อเจิ้นบนถนนศิลปะเซรามิกนั้นเป็นศูนย์กลางการรวมสถานที่ทั้งที่เป็นทางการและไม่เป็นทางการ โดยโครงร่างและการริเริ่มนี้ไม่ได้อยู่ในแผนเดิมของรัฐบาล การริเริ่มและพัฒนาของมันมีปัจจัยประกอบหลายอย่าง โดยรูปแบบการดำเนินงานนั้นก็เปลี่ยนแปลงไปตามสภาพของตลาด ถนนศิลปะเซรามิกเริ่มต้นที่บริเวณสี่แยกของถนนศิลปะเซรามิกทางใต้ ทอดยาวจากฝั่งตะวันตกไปตะวันออกและสิ้นสุดสี่แยกของถนนศิลปะเซรามิก มีความยาวรวมที่ 1,248.799 เมตร กว้าง 25 เมตรและ 20 เมตร ถนนย่อยเริ่มต้นที่จุดตัดของถนนศิลปะเซรามิกทอดยาวจากเหนือจรดใต้ และสิ้นสุดที่ตรงทางจิ้งเต๋อ มีความยาวรวม 280.034 เมตร ตรงทางถนนย่อย มีความยาวรวม 280.034 เมตร ถนนกว้าง 16 เมตร ถนนศิลปะเซรามิกอยู่ติดกับแม่น้ำหนานเหอ และอยู่ติดกับมหาวิทยาลัยเซรามิกจิ้งเต๋อเจิ้น วิทยาเขตเก่า โรงงานประติมากรรมเซรามิก ตลาดจิวจีเสี่ยวเจิ้น สถาบันวิจิตรศิลป์เซรามิก หุบเขาซานเป่าฉือกู่ สถาบันวิจัยเซรามิก กระทรวงอุตสาหกรรมเบา โรงงานเก่า และเถาซีชวน จึงก่อให้เกิดการผลิต การอยู่อาศัย การจำหน่าย จนกลายเป็นห่วงโซ่ระบบนิเวศชุมชนศิลปะเซรามิกที่สมบูรณ์

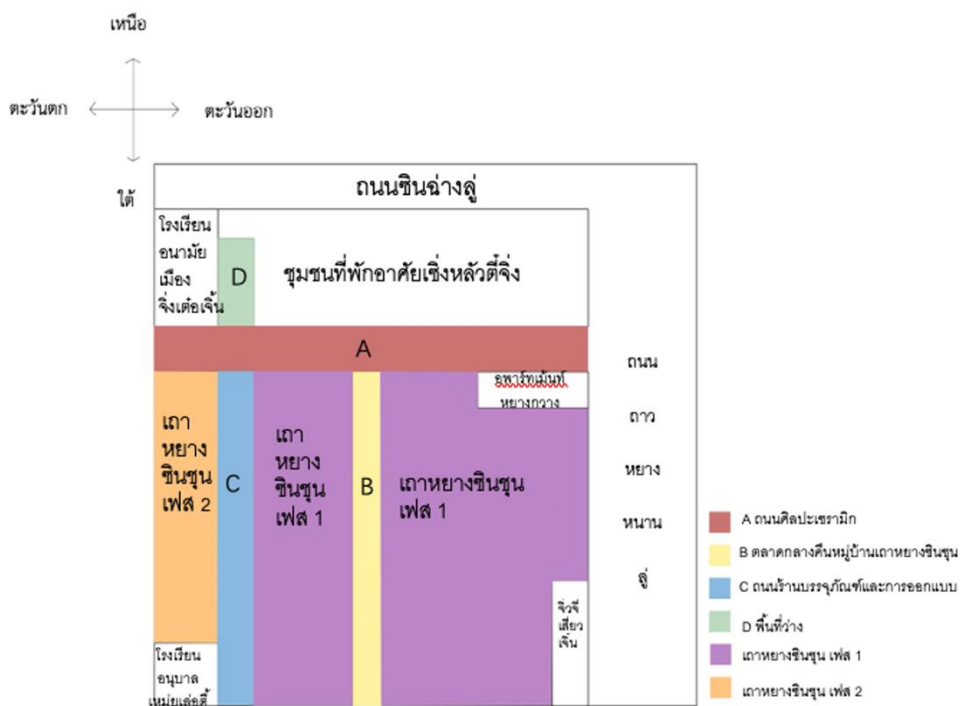

แผนภาพที่ 4 แผนที่ถนนศิลปะเซรามิกเถาหยางซินซุน เขตจู่ชาน เมืองจิ้งเต๋อเจิ้น และพื้นที่โดยรอบ

หมายเหตุ: ผู้เขียน, 2024

ชุมชนเซรามิกเถาหยางซินซุนประกอบไปด้วยหมู่บ้านหนึ่งแห่งและถนนสามสาย ได้แก่ หมู่บ้านเถาหยางซินซุน ร้านค้าบนถนนศิลปะเซรามิก (ภาพ: ถนน A) มีร้านค้าเซรามิกอยู่ทั้งสองฝั่งของถนนสายหลักของถนนศิลปะเซรามิก ถนนสายหลักของเถาหยางซินซุน (ภาพ: ถนน B) เป็นตลาดกลางคืนที่มีแผงลอยมา

รวมตัวกันทุกวันบนถนน เป็นถนนที่อยู่ระหว่างเกาะทางชินซุนเฟส 1 และเฟส 2 (ภาพ: ถนน C) มีร้านค้าไม้ก่อกำหนดที่จำหน่ายกล่องบรรจุภัณฑ์ของขวัญและร้านค้าว่าง พื้นที่ส่วน D เป็นพื้นที่โล่ง เต็มไปด้วยแผงหนังสือเก่าที่วางขายชะวคราว และที่จอดรถชะวคราวหลายแห่ง ซึ่งถือว่าเป็นพื้นที่ว่าง เกาะทางชินซุนอยู่ที่ทางตอนเหนือติดกับถนนศิลปะเซรามิก ทางทิศใต้เป็นถนนจิ่งเต๋อ มีพื้นที่ประมาณ 56,000 ตร.ม. ในชุมชนเกาะทางชินซุนเฟส 1 มีบ้านทั้งหมด 198 หลัง และเฟส 2 มีบ้านทั้งหมด 80 หลัง ปัจจุบันมีบ้านทั้งหมด 278 หลัง โดยส่วนมากเป็นอาคารพักอาศัยสำหรับชาวบ้าน 3 ชั้น ทางตะวันตกเฉียงใต้ของชุมชนเกาะทางชินซุนเฟส 2 มีโรงเรียนอนุบาลเหมยเล่อดี ทางตะวันออกเฉียงใต้ของหมู่บ้านมีคลินิก และสนามบาสเก็ตบอล และมีศาลาพักผ่อนเล็ก ๆ อยู่กลางหมู่บ้าน

แผนภาพที่ 5 แผนภาพโครงสร้างพื้นที่ชุมชนถนนศิลปะเซรามิกเกาะทางชินซุน

หมายเหตุ: ผู้เขียน, 2024

4. ปัญหาที่มีอยู่ในด้านการดำเนินงานและการจัดการ

ประการแรก การจำหน่ายและการจัดการของถนน A (แผนภาพที่ 6) ของถนนศิลปะเซรามิก: บริเวณนี้ประกอบด้วยร้านค้าทั้งหมด 146 ร้าน ทั้งสองฝั่งของถนนสายหลักของถนนศิลปะเซรามิก รวมถึงร้านค้าทางด้านซ้าย 69 ร้านและร้านค้าทางด้านขวาจากตะวันตกถึงตะวันออก การดำเนินกิจการบนถนนศิลปะเซรามิกนั้นประกอบไปด้วยร้านขายสินค้าและสตูดิโอรวมกันทั้งสิ้นจำนวน 146 ร้านโดยร้านค้ากว่า 90% บนถนนศิลปะ เซรามิกนั้นจำหน่ายเซรามิกเป็นหลัก ประเภทของสินค้าก็ค่อนข้างน้อย ส่วนมากจะเป็นของประเภทชุดน้ำชาเป็นหลัก จัดอยู่ในประเภท “ผลิตเองขายเอง” “ผลิตเองขายเองครึ่งหนึ่ง” “ร้านขายของ” ประเภทขายของสำเร็จรูป” รวมกัน สถานการณ์ปัจจุบันของถนนศิลปะเซรามิกเองก็มีความขัดแย้งกันกับโครงสร้างถนนศิลปะเซรามิกแบบดั้งเดิมแม้กระทั่งการตั้งชื่อ เนื่องจากที่ถนนเปลี่ยนชื่อได้ เขตชุมชนเมืองจิ่งเต๋อเจินเอง

ก็มีร้านที่มีความเชี่ยวชาญด้านการจำหน่ายชุดชงชาอยู่แล้ว สินค้าที่ทำการขายบนถนนศิลปะเซรามิกครั้งแรกนั้นก็เป็เครื่องเซรามิกที่มีสไตล์เอกลักษณ์เฉพาะเป็นหลัก ผู้ออกแบบส่วนใหญ่ก็จะเป็นอาจารย์ในมหาวิทยาลัยหรือนักออกแบบ เซรามิกรุ่นใหม่ ความคล้ายคลึงกันของสินค้าและการแข่งขันที่เลวร้ายดังกล่าวเป็นอันตรายต่อการพัฒนา โดยรวมของเมือง (Zhang,2013) เนื่องจากปัญหาการจัดการหลายอย่างเช่นปัญหาการเป็นเจ้าของร้านค้าที่หันหน้าเข้าหาถนน ปัญหาถนน และปัญหาของคน ถนนศิลปะเซรามิกจึงมี “สำนักงานบริหารจัดการถนนเขตจุฬานบนถนนศิลปะเซรามิก” ขึ้น แต่ไม่มีใครทำงานตลอดทั้งปี และพนักงานก็ไม่ค่อยเต็มใจที่จะออกหน้า สำนักงานนี้จึงเหมือนมีอยู่ในสภาพเพื่อ “การประดับตกแต่ง” เท่านั้น โดยเจ้าของร้านบนถนนศิลปะวัฒนธรรมส่วนใหญ่มักจะสะท้อนออกมาว่า “ไม่มีหน่วยงานพิเศษของรัฐบาลหรือผู้เชี่ยวชาญในการเข้ามาจัดการดูแลถนนศิลปะเซรามิก มีเพียง ‘กลุ่มวิสาหกิจ’ ที่สร้างขึ้นกันเองโดยเจ้าของร้านค้าบนถนนศิลปะเซรามิก ในกลุ่มวิสาหกิจมีแค่ข่าวสารเกี่ยวกับการแข่งร้านค้ากันเท่านั้น” ปัจจุบันถนนศิลปะเซรามิกในเขตจุฬานนั้นก็ยังไม่มีผู้เชี่ยวชาญเข้ามาคอยดูแล จึงเกิดเป็นข้อจำกัดของการพัฒนาเขตพื้นที่และเศรษฐกิจไม่ไห้สามารถพัฒนาเมืองก้าวทันยุคสมัยได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกพื้นที่แห่งนี้ให้เป็นเป้าหมายหลักของการจัดการพื้นที่ศิลปะ

แผนภาพที่ 6 ถนนศิลปะเซรามิก

หมายเหตุ: ผู้เขียน, 2024

ถนน C ของถนนศิลปะเซรามิกทั้งสองด้านของถนนสายหลักที่เป็นของเฟส 1 และเฟส 2 ของหมู่บ้านเกาหยางซินซุน เนื่องจากตั้งอยู่พื้นที่ที่ไม่ใช่ศูนย์กลางถนนศิลปะเซรามิกและขาดการออกแบบระบบนำทางและการออกแบบเส้นทางท่องเที่ยวความนิยมที่เข้ามาโดยตลอดไม่เจริญรุ่งเรืองมากนัก โดยดำเนินธุรกิจหลักในการจำหน่ายบรรจุภัณฑ์ด้านนอกเซรามิกเพื่อเสริมสร้างความต้องการของตลาดแผงลอยในตลาดแผงลอยเกาหยางซินซุน รวมถึงการออกแบบและจำหน่ายกล่องบรรจุภัณฑ์ทั้งหมด 7 ร้าน รูปแบบเชิงพื้นที่และการจัดการของแผนผังเป็นทรัพยากรที่การวิจัยนี้จำเป็นต้องได้รับการสำรวจและใช้ประโยชน์ เพื่อบรรลุถึงความสมดุลของพื้นที่โดยรวม

ประการที่สอง การจำหน่ายและการจัดการแผงลอยริมถนนและตลาดกลางคืน (แผนภาพที่ 7) เนื่องจากการไม่มีการจำกัดเกณฑ์สำหรับตลาดกลางคืนแผงลอยริมถนน จึงไม่มีการแบ่งพื้นที่แผงลอยสำหรับเจ้าของแผงในแต่ละราย จะให้บริการตามลำดับก่อนหลัง ดังนั้นเจ้าของแผงลอยจึงมักขัดแย้งกันในเรื่องการครอบครองแผงลอย ไม่มีข้อกำหนดสำหรับหมวดหมู่ธุรกิจรวมถึง การขายผลไม้ เซรามิก ต้นไม้ ไม้แกะสลัก หนังสือเก่า หิน ของว่าง และอื่น ๆ การจัดการของเจ้าของแผงขายของด้านนอกอยู่ภายใต้การจัดการแบบครบวงจรของคณะกรรมการชุมชนเกาหยางซินซุน อย่างไรก็ตาม เนื่องจากคณะกรรมการหมู่บ้านขาดประสิทธิภาพในการจัดการ เกือบจะทำให้เกิด “การเติบโตอย่างป่าเถื่อน” ของตลาดกลางคืนริมถนน โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลังจากช่วงโควิดสิ้นสุดลง และรัฐบาลจีนสนับสนุนเศรษฐกิจแผงลอยริมถนน ตลาดกลางคืนแผงลอยในชุมชนเกาหยางซินซุนได้เจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว และปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดจากการขาดการจัดการก็เกิดขึ้นตามมาด้วย ตัวอย่างเช่น ผู้ประกอบการแผงลอยมักมีความขัดแย้ง เนื่องจากการครอบครองที่ดิน เมื่อมีนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้น สิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ จะไม่ทำได้ทันทีที่ใด ซึ่งสามารถตามทันได้ ซึ่งสร้างแรงกดดันด้านสุขอนามัยอย่างมากให้กับทั้งให้กับทั้งหมู่บ้าน และสามารถพบเห็นขยะได้ทุกที่ แผงลอยในตลาดกลางคืน ส่วนใหญ่ใช้ไฟ LED ในเวลากลางคืนซึ่งก่อให้เกิดมลภาวะทางแสงต่อชีวิตของชาวบ้าน โดยเฉพาะชาวบ้านสูงอายุที่ต้องทนต่อมลพิษจากเสียงและแสง นอกจากนี้ยังมีปัญหาการจราจรด้วย เมื่อผู้หลังไหลเข้ามามากขึ้น การจอดรถในชุมชนก็มีความยุ่งเหยิง บางครั้งก็มีรถของนักท่องเที่ยวบางคันที่จอดขวางประตูบ้านของชาวบ้านโดยตรง ความขัดแย้งระหว่างชีวิตชาวบ้านและกิจกรรมเชิงพาณิชย์ในตลาดกำลังเพิ่มขึ้นอาจกล่าวได้ว่าชาวบ้านในชุมชนเกาหยางซินเกาไม่ใช่ว่าได้รับผลประโยชน์ แต่ตกเป็นเหยื่อของการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวในเมือง เมื่อมีข้อขัดแย้งมากมายระหว่างการขยายตัวของเมืองและการสูญเสียที่ดินในหมู่บ้านในเมือง และความขัดแย้งเหล่านี้ไม่เอื้อต่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน (Liu, 2001)

แผนภาพที่ 7 แผงลอยในตลาดกลางคืน

หมายเหตุ: ผู้เขียน, 2024

5. การจัดการใหม่

5.1 การตั้งชื่อ

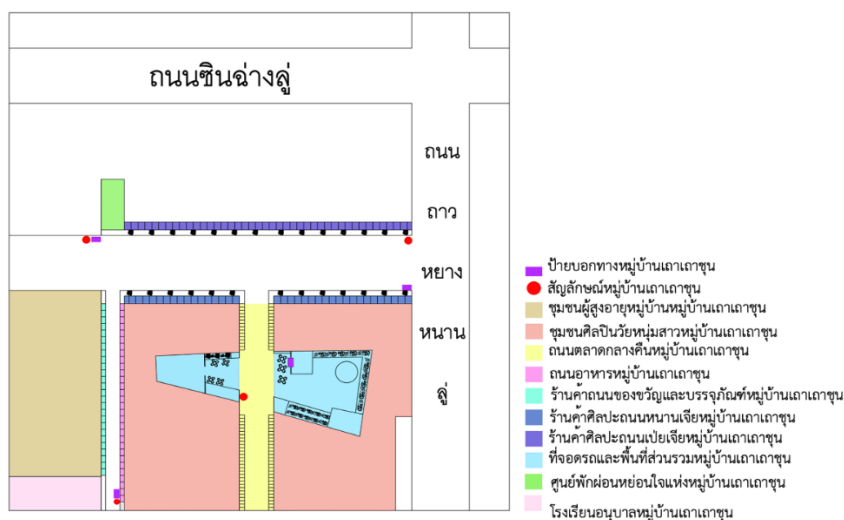
จากกระบวนการวิจัยข้างต้น ได้มีการค้นพบและสรุปอัตลักษณ์ของถนนศิลปะเซรามิกหมู่บ้านเถาหยาง ชินซุนและปัญหาที่มีอยู่ในการจัดการพื้นที่ ผู้วิจัยได้ทำการเปลี่ยนชื่อขอบเขตการวิจัยจากชื่อเดิม “ชุมชนศิลปะเซรามิกหมู่บ้านเถาหยางชินซุน” เป็นชื่อใหม่ “หมู่บ้านเถาเถาซุน (陶陶村)” “เถา (陶)” แปลว่า เซรามิก “เถา (洵)” แปลว่า ค้นหาสิ่งล้ำค่าอันเป็นที่รัก เพื่อให้ผู้คนจดจำและออกเสียงให้ติดหูได้ง่ายขึ้น อักษรพินอินย่อของ “หมู่บ้านเถาเถาซุน” คือ “TTC” (แผนภาพที่ 8)

แผนภาพที่ 8 แผนที่ตำแหน่งการวางแผนพื้นที่ใหม่ของหมู่บ้านเถาเถาซุน

หมายเหตุ: ผู้เขียน, 2024

5.2 การจัดการการวางแผนพื้นที่ใหม่

แผนภาพที่ 9 แผนการออกแบบศูนย์พักผ่อนหย่อนใจแห่งหมู่บ้านเถาเถาซุน

หมายเหตุ: ผู้เขียน, 2024

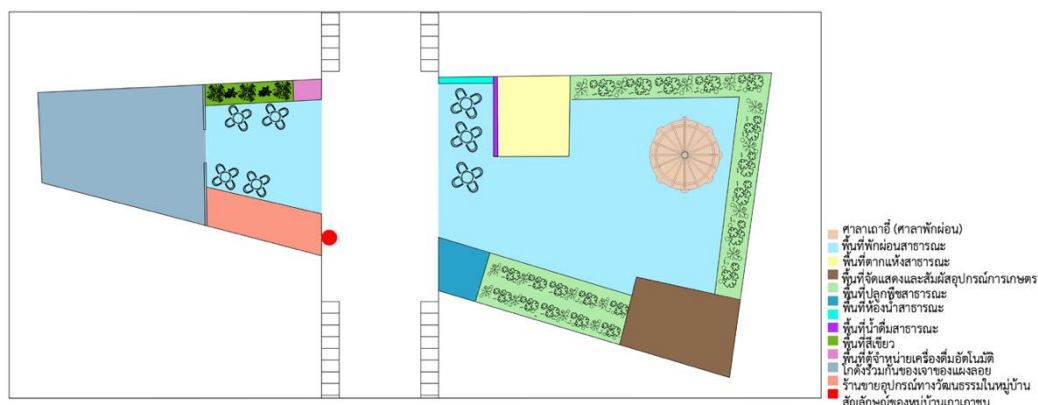
ประการแรก ย้ายผู้อยู่อาศัยสูงอายุของหมู่บ้านเถาหยางชินซุนเดิมไปยังหมู่บ้านเถาหยางชินซุนเฟสที่สองเดิม เพื่อหลีกเลี่ยงเสียงรบกวนและมลภาวะทางแสงจากตลาดกลางคืนของหมู่บ้านเถาหยางชินซุนเฟสแรก และให้พื้นที่ที่เงียบสงบและสะดวกสบายมากขึ้นสำหรับผู้สูงอายุในหมู่บ้าน และเปลี่ยนชื่อเป็น ชุมชนผู้สูงอายุหมู่บ้านเถาเถาซุน

ประการที่สอง หมู่บ้านเถาหยางชินซุนเฟส 1 เปลี่ยนชื่อเป็น “ชุมชนศิลปินวัยหนุ่มสาวหมู่บ้านเถาเถาซุน” และวางแผนใหม่และสร้างจัตุรัสเล็ก ๆ ในหมู่บ้านสำหรับชาวบ้าน นักท่องเที่ยวและศิลปินวัยหนุ่มสาว และได้รับการตั้งชื่อว่า “ศูนย์พักผ่อนหย่อนใจแห่งหมู่บ้านเถาเถาซุน” โดยประกอบด้วยศาลาเถาอี้เดิม และสร้างพื้นที่พักผ่อนสาธารณะ พื้นที่ตากแห้งสาธารณะ พื้นที่จัดแสดงและสัมผัสอุปกรณ์การเกษตร พื้นที่ปลูกพืชสาธารณะ ห้องน้ำสาธารณะ พื้นที่น้ำดื่มสาธารณะ แผนที่นำทางหมู่บ้านเถาเถาซุน พื้นที่สีเขียว พื้นที่จำหน่ายเครื่องดื่มน้ำดื่ม โกดังร่วมกันของเจ้าของแผงลอย ร้านขายอุปกรณ์ทางวัฒนธรรมในหมู่บ้าน และป้ายบอกทางของหมู่บ้านเถาเถาซุน

ประการที่สาม วางแผนพื้นที่ร้านแผงลอยสำหรับตลาดกลางคืนในหมู่บ้านเกาะเถาขุน เพื่ออำนวยความสะดวกในการจัดการแบบครบวงจร

ประการที่สี่ ร้านค้าจำหน่ายของขวัญและบรรจุกันต์เดิมทั้งสองฝั่งของถนน C หมู่บ้านเถาหยางซินซุน ทั้งหมดย้ายไปที่ฝั่งตะวันตกของถนน C ถัดจากชุมชนผู้สูงอายุหมู่บ้านเถาเถาซุน ซึ่งจะไม่ส่งผลกระทบต่อการพักผ่อนของผู้สูงอายุ และได้รับการตั้งชื่อใหม่ว่า “ถนนของขวัญและบรรจุกันต์หมู่บ้านเถาเถาซุน”

ประการที่ห้า แผนขายอาหารว่างทั้งหมดภายในและภายนอกหมู่บ้านทั้งหมดย้ายไปยังพื้นที่ว่างทางด้านตะวันออกของถนน C หมู่บ้านเถาหยางซินซุนเดิม เพื่อตอบสนองความต้องการด้านอาหารและเครื่องดื่มของนักท่องเที่ยวและชาวบ้าน และได้รับการตั้งชื่อใหม่ว่า “ถนนอาหารเลิศรสหมู่บ้านเถาเถาซุน”

แผนภาพที่ 10 แผนการออกแบบศูนย์พักผ่อนหย่อนใจแห่งหมู่บ้านเถาเถาซุน

หมายเหตุ: ผู้เขียน, 2024

ประการที่หก ถนนศิลปะเซรามิกเดิมได้เปลี่ยนชื่อเป็น “ร้านค้าศิลปะถนนสายใต้หมู่บ้านเถาเถาซุน” และ “ร้านค้าศิลปะถนนสายเหนือหมู่บ้านเถาเถาซุน” ตามตำแหน่งที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ และออกแบบพื้นที่พักผ่อนสำหรับนักท่องเที่ยว ห้องน้ำ ถึงขยะ แผนที่นำทาง ป้ายบอกทาง และสิ่งอำนวยความสะดวกอื่น ๆ สำหรับถนนนี้

ประการที่เจ็ด สร้างอาคารคอมเพล็กซ์ใหม่ที่มีพื้นที่ส่วนกลางและลานจอดรถสามมิติบนที่ดินว่างบนถนน D ของถนนศิลปะเชรามิกเดิม และเปลี่ยนชื่อเป็น “พื้นที่ร่วมกันแห่งหมู่บ้านเถาเถาซุน” ชั้นแรกของอาคารจัดเป็นร้านค้าอุปกรณ์ทางวัฒนธรรมหมู่บ้านเถาเถาซุนและพื้นที่กาแฟและเครื่องดื่ม ชั้นสองจัดเป็นห้อง

โองเนกประสงค์สำหรับศิลปินในการจัดนิทรรศการ การบรรยาย เปิดตัวผลิตภัณฑ์ใหม่ และกิจกรรมอื่นๆ ขึ้นนี้ยังเป็นที่ตั้งของศูนย์กิจกรรมพิเศษและความบันเทิงของชาวบ้าน เพื่อตอบสนองความต้องการทางพื้นที่ของชาวบ้าน ขั้นที่สามคือศูนย์สัมผัสหมู่บ้านเถาเถา ซึ่งสามารถสัมผัสศิลปะเซรามิกโดยเฉพาะหรือสัมผัสงานฝีมืออื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง และพื้นที่การศึกษา ขั้นที่สี่ ขั้นที่ห้าและขั้นที่หกได้รับการออกแบบให้เป็นลานจอดรถสามมิติ เพื่อแก้ปัญหาที่จอดรถยากในหมู่บ้านเถาเถา

ประการที่แปด โรงเรียนอนุบาลเหมยเล่อเต๋เดิมเปลี่ยนชื่อเป็น โรงเรียนอนุบาลหมู่บ้านเถาเถา เพื่ออำนวยความสะดวกในการจัดการแบบครบวงจร

4. กลไกการจัดการใหม่

สำหรับกลไกการจัดการใหม่ ผู้วิจัยได้ใช้ทฤษฎีการจัดการศิลปะ และทฤษฎีการพัฒนาที่ยั่งยืนเพื่อแก้ไขความต้องการด้านผลประโยชน์ของกลุ่มต่าง ๆ และแก้ไขข้อขัดแย้งที่เกิดขึ้นในพื้นที่ทางสังคม

หมู่บ้านเถาเถาเป็นชุมชนศิลปะครบวงจรแห่งใหม่ ผู้ดูแลจะต้องมีความสามารถที่ครอบคลุมในการวางแผนและจัดการระดับหนึ่ง จากการวางแผนกิจกรรมจนถึงการติดต่อกับนักท่องเที่ยว พ่อค้าแม่ค้า ชาวบ้าน รัฐบาล พวกเขาเป็นสะพาน และมีบทบาทสำคัญในการติดต่อสื่อสารและรักษาความสมดุล ฝ่ายบริหารชุดใหม่ของชุมชนศิลปะหมู่บ้านเถาเถาประกอบด้วย ผู้ได้รับการมอบหมายงานจากรัฐบาล ตัวแทนศิลปินประจำท้องถิ่น และคณะกรรมการหมู่บ้าน

กลไกการจัดการใหม่ของชุมชนศิลปะหมู่บ้านเถาเถายังประกอบไปด้วยเนื้อหาดังต่อไปนี้

1. คัดเลือกพ่อค้าแผงลอยในตลาดกลางคืนในพื้นที่หมู่บ้านเถาเถา ไม่อนุญาตให้ตั้งแผงลอยตามอำเภอใจในตลาดกลางคืนอีกต่อไป และไม่อนุญาตให้ยึดครองแผงลอยเป็นการส่วนตัว พื้นที่แผงลอยจะถูกแบ่งและจัดการโดยฝ่ายบริหารหมู่บ้านเถาเถาอย่างเท่าเทียมกัน และเรียกเก็บค่าธรรมเนียมแผงลอยอย่างเหมาะสม เพื่อสนับสนุนค่าใช้จ่ายพื้นที่สาธารณะในหมู่บ้าน เช่น ค่าสุขาภิบาลสิ่งแวดล้อมและค่าทำความสะอาดในหมู่บ้าน ค่าบำรุงรักษาสถานที่อำนวยความสะดวกสาธารณะ เป็นต้น

2. รายได้ในพื้นที่ร่วมกันหมู่บ้านเถาเถาได้รับ จะแบ่งให้ชาวบ้านเป็นรายเดือน สำหรับชาวบ้านที่เข้าร่วมกิจกรรมหลายอย่างจะมีการจัดสรรที่สูงกว่า งานยิ่งมากก็จะได้เงินมาก เพื่อกระตุ้นความกระตือรือร้นของชาวบ้าน

3. ร้านค้าสินค้าทางวัฒนธรรมและพื้นที่ร่วมกันของหมู่บ้านเถาเถา มีคณะกรรมการหมู่บ้านและฝ่ายบริหารชุมชนศิลปะหมู่บ้านเถาเถาจัดการ เพื่อเป็นการสร้างอาชีพใหม่ให้กับชาวบ้าน

4. สร้างแพลตฟอร์มชุมชนดิจิทัลหมู่บ้านเถาเถา สร้างเว็บไซต์อย่างเป็นทางการของหมู่บ้าน อัปเดตข้อมูลกิจกรรมชุมชนอย่างสม่ำเสมอ เว็บไซต์ยังสามารถให้บริการฟังก์ชันต่าง ๆ เช่น นิทรรศการออนไลน์และโฆษณาให้กับศิลปินในหมู่บ้านเถาเถา เพื่อเป็นการขยายอิทธิพลของชุมชน

5. สร้างอัตลักษณ์ดิจิทัลสำหรับชุมชนศิลปะหมู่บ้านเถาเถา เพื่อสร้างระบบอัตลักษณ์ดิจิทัลให้แก่วรรณกรรมและศิลปิน ประกอบไปด้วย ผลงาน การมีส่วนร่วม เป็นต้น โดยให้รางวัลและการยกย่อง เพื่อเป็นการกระตุ้นการเข้าร่วมและการสนับสนุนของสมาชิกในหมู่บ้าน

6. กลไกความร่วมมือชุมชนศิลปะหมู่บ้านเถาเถา สามารถร่วมมือกับคุณครูและนักเรียนในวิทยาเขตแรงงานแห่งใหม่ของมหาวิทยาลัยเซรามิกจิ่งเต๋อเจินที่อยู่ใกล้เคียง เช่น วางแผนและจัดนิทรรศการ การบรรยาย การแสดง และกิจกรรมอื่น ๆ เพื่อเพิ่มพลังกำลังของชุมชน

7. สร้างระบบการปรับปรุงและประเมินผลอย่างต่อเนื่อง ตั้งค่ากลไกการตอบรับ รวบรวมความคิดเห็น และข้อเสนอแนะจากนักท่องเที่ยว ชาวบ้าน และผู้ประกอบการ ประเมินประสิทธิภาพของแผนการจัดการ นวัตกรรมอย่างสม่ำเสมอ ดำเนินการปรับปรุงและเพิ่มประสิทธิภาพอย่างต่อเนื่องตามผลการประเมิน

อภิปรายผล

จากการวิจัย งานวิจัยนี้ได้จัดการและจัดวางตำแหน่งเชิงพื้นที่ใหม่ และจัดทำคู่มือในการบริหารจัดการ (แผนภาพที่ 11) งานวิจัยก่อนหน้านี้ส่วนใหญ่เน้นไปที่วัสดุเซรามิกหรือทิศทางการออกแบบงานศิลปะเซรามิก เมื่อเทียบกับการศึกษาอื่น ๆ งานวิจัยนี้มีความครอบคลุมและใช้งานจริงได้มากกว่า เพื่อแก้ไขปัญหาในการ พัฒนาพื้นที่ชุมชนศิลปะเซรามิกที่กำลังเผชิญอยู่

แผนภาพที่ 11 คู่มือการจัดการโครงการ

หมายเหตุ: ผู้เขียน, 2024

การอภิปรายผลของงานวิจัยนี้มีดังต่อไปนี้

1. เกล็ดลักษณะของพื้นที่ เน้นที่เอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมที่แตกต่างกันระหว่างพื้นที่ชุมชนศิลปะเซรามิก เพื่อดำเนินการสร้างพื้นที่แบบออนไลน์และแบบออฟไลน์ อุตสาหกรรมทางวัฒนธรรมได้เปลี่ยนความดั้งเดิมให้ เป็นทรัพยากร เพื่อให้งานหัตถกรรมทางการเกษตรแบบดั้งเดิมให้ผสมผสานเข้ากับชีวิตสมัยใหม่ได้อย่างราบรื่น และกลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตสมัยใหม่ สิ่งเหล่านี้ล้วนมีส่วนร่วมของศิลปะและการออกแบบทางศิลปะ
2. การสร้างความรู้สึกร่วมของการมีส่วนร่วม ใช้ทรัพยากรในชนบทอย่างมีประสิทธิภาพ เช่น การใช้ทักษะ ของชาวบ้านและการปรับปรุงการมีส่วนร่วม เมื่อสร้างสรรค์กิจกรรมทางวัฒนธรรม จะทำให้เราสามารถดึง ความเชี่ยวชาญของชาวบ้านมาดำเนินการพัฒนาได้
3. ความคิดสร้างสรรค์ของผลิตภัณฑ์ การพัฒนาอุตสาหกรรมวัฒนธรรมและความคิดสร้างสรรค์นั้น พึ่งพานวัตกรรมและความคิดสร้างสรรค์ ผลิตภัณฑ์ในที่นี้หมายถึงผลิตภัณฑ์ทางวัฒนธรรมและผลิตภัณฑ์ทาง จิตวิญญาณ

4. การยกระดับด้านการจัดการ การวิจัยในงานวิจัยนี้แสดงให้เห็นว่าการจัดการพื้นที่ทางวัฒนธรรมเซรามิกเป็นกระบวนการระบบที่ซับซ้อน ซึ่งต้องใช้ความรู้อย่างลึกซึ้งและภูมิหลังทางวัฒนธรรม ความตระหนักรู้ในการจัดการนวัตกรรมและความรู้เฉพาะทางที่เกี่ยวข้อง

ข้อเสนอแนะ

เพื่อให้ นักวิชาการสามารถจัดการพื้นที่วัฒนธรรมเครื่องเคลือบได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นในอนาคต โดยเสนอข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

ประการที่ 1 ค้นหาอัตลักษณ์ของภูมิภาคและพื้นที่ในอนาคต ภูมิภาคต่าง ๆ ในช่วงเวลาที่แตกต่างกันล้วนมีลักษณะและอัตลักษณ์ของตนเอง นอกจากนี้ยังสามารถวิเคราะห์ร่องรอยของการพัฒนาและกฎเกณฑ์ของภูมิภาคตามอัตลักษณ์ เพื่อนำมาวางแผนและเพิ่มความคิดสร้างสรรค์ของมนุษย์และค้นหาวิถีชีวิตที่เหมาะสมกับยุคสมัยใหม่ ในอนาคต เมื่อเมืองและชนบทถูกนำมาผสมผสานเข้าด้วยกัน พื้นที่เมืองและชนบทจะกลายเป็นภูมิทัศน์และพื้นที่ใหม่ ผู้คนไม่เพียงแต่ต้องการนักวิทยาศาสตร์และวิศวกรเพิ่มมากขึ้นเท่านั้น แต่ยังต้องการศิลปินและนักออกแบบเพิ่มมากขึ้นด้วย เนื่องจากมนุษย์มักต้องการแหล่งที่อยู่อาศัยที่มีอารมณ์แห่งบทกวี และพื้นที่ทางวัฒนธรรมที่เต็มไปด้วยจินตนาการ ซึ่งพื้นที่ศิลปะเองก็เป็นพื้นที่ทางวัฒนธรรมเช่นเดียวกัน

ประการที่ 2 ยกระดับมิติของการศึกษา ด้วยการพัฒนาอินเทอร์เน็ตและการแลกเปลี่ยนข้อมูล ทำให้เราสามารถสัมผัสกับวัฒนธรรมที่แตกต่างได้อย่างรวดเร็ว ซึ่งส่งผลให้ศิลปินที่มีเอกลักษณ์ของยุคสมัยเพิ่มขึ้น และรูปลักษณ์ของงานศิลปะเปลี่ยนแปลงไปอย่างมากเมื่อเทียบกับผลงานศิลปะแบบดั้งเดิม ศิลปะเซรามิกสมัยใหม่และพื้นที่ชุมชนสมัยใหม่ไม่เพียงแต่สามารถตอบสนองความต้องการทางจิตวิญญาณของผู้คนสมัยใหม่อีกด้วย ผลงานเครื่องเคลือบสมัยใหม่สามารถเผาผลิตรีหรือไม่เผาผลิก็ได้ อาจจะเป็นของประดับ แต่ยังสามารถแสดงออกถึงความคิดได้เช่นกัน การพัฒนาประวัติศาสตร์เซรามิกยังเป็นการพัฒนาประวัติศาสตร์ของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี รวมถึงการพัฒนาทางประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติอีกด้วย ซึ่งการวิจัยแบบข้ามสาขาสสามารถดำเนินการได้จากวิทยาศาสตร์ ปรัชญา ศิลปะ มานุษยวิทยา การออกแบบ และสาขาวิชาอื่น ๆ

ประการที่ 3 การคุ้มครองทรัพยากรในท้องถิ่นและปฏิบัติตามเส้นทางการพัฒนาอย่างยั่งยืน ไม่ว่าจะเป็นดิน อากาศและน้ำในอารยธรรมเกษตร หรือดิน โคลน ไม้ และไฟที่จำเป็นสำหรับเซรามิก สิ่งเหล่านี้ไม่สามารถแยกออกจากการพึ่งพิงทรัพยากรของโลกไม่ได้ จะสามารถคุ้มครองทรัพยากรและปฏิบัติตามหลักการพัฒนาอย่างยั่งยืนได้อย่างไรเป็นปัญหาที่มนุษย์กำลังเผชิญร่วมกัน

เอกสารอ้างอิง

- Fang, L. (2000). *Tradition and change: Field investigation of old and new folk kiln industry in Jingdezhen*. Jiangxi People's Publishing House.
- Li, L. (2015). *Investigation and planning of street stalls in the old campus of Jingdezhen Ceramic Institute*. Art Appreciation Journal.
- Liu, P. (2001). *Sustainable development theory and China's 21st century agenda*. Meteorological Press.
- Medley, M. (2016). *Chinese porcelain*. Cambridge University Press.
- Scott, R. (2017). *The Golden Age of Chinese Ceramics*. Yale University Press.
- Wu, L. (1993). *Common knowledge of Jingdezhen ceramics*. Science Popularization Press.
- Zhang, G. (2013). *Chinese ceramic art criticism*. Hebei Fine Arts Publishing House.
- Zhou, R. (2004). *Jingdezhen ceramic customs*. Jiangxi University Press.

